

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Vita Beati Andreae Apostoli. Ioachimo Perionio Benedictino Cormœriaceno
auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

incitato dicendi genere vsus est, quod cre-
bræ illius interrogationes vel docendi
causa, vel refellendi, vel etiam obiurgan-
di adhibitæ, indicant. Ordinē eum, quem
natura & ars proponunt, secutus est. Pri-
mum enim si quid est quod obsit, tollit ac
reprehendit, deinde quæ tenenda sunt do-
cet, & ad extremum epistolâ cohortatio-
ne concludit. Obscuræ sunt in eo pleræque
circūscriptiōes, quod de nōnullis, Petrus
in extrema altera minimè tacuit. Hinc
pleriq; , vsque à primis disciplinæ nostræ
temporibus cū arbitrato suo difficilia
loca interpretantur, errare cœperunt,
& ab Ecclesia discedere. Quod etiam hac
memoria nostra in plerisque animaduer-
timus. Duas præterea quæ non extant,
se scripsisse confirmat. ad Corinthios v;
nam, alteram ad Laodicenses.

VITA BEATI AN-
DREAE APOSTOLI
IOACHIMO PERONIO

Benedictino Cormœriacæ;
no auctore.

ANDREAS Simonis Petri frater,
Iona, siue Ioanne patre in vico
Beth-

PERIONIO AVCT. 469

Bethsaida prouinciæ Galilææ natus est. Is primum, vt cæteri Apostoli, in Christi disciplinam se tradidit, deinde eius benignitate ex communi discipulorum numero ad apostolatus ascendit dignitatem: faciamus enim hoc verbum tritum, vt alia quæ in easdem syllabas exeunt, in quas consulatus. Quod quemadmodum contigerit, non alienum erit ex literis sacris exponere. Bis quidem Andream & Petrum eius fratrem vocatos esse inuenio: semel cum Ioannes eis qui Baptista literatus enim vsu, hoc etiam vocabulum) vocatus est ex eo quod Christum potissimum baptizauerit absente. Petro, ambulans Christum videns, discipulis duobus audientibus, in his Andreas eum esse agnum dixit: iterum cum ad mare Galilææ ambulans. Petrum & Andream fratrem eius vocauit. Sed melius est hæc duo eo ordine quo gesta sunt exponere. Ioannes quidē is de quo paulò antè dixi, cum Iesum ambulans cerneret, hoc de eo duobus discipulis audientibus & spectantibus asseueravit, eum esse Dei agnum. Quod cum duo illi, in his, vt dixi, Andreas, audiissent, Christum secuti sunt. Christus qui eos se sequi cognosceret, conuersus eos rogauit, quidnam quærent. A

Y Z quo

quo cum illi quesivissent, vbi habitaret il-
 leque ita respondisset, vt diceret, venirent,
 ac viderent, ipsi venerunt ac viderunt:
 eoque die. cum iam tum hora ferè decima
 esset, apud eum eòs orati sunt. Andreas
 autem qui vnus eorum duorum, vt dixi,
 erat, cum huius tantæ charitatis & mu-
 neris Simonem fratrem socium esse vel-
 let, eum primum de iuni consilij inst. ntu,
 inuenit eiq; se Christum inuenisse dixit,
 eumq; ad Iesum adduxit: quem cum IES-
 VS vidisset, eum & Simonem vocari, &
 Ionæ filium esse dixit, post vero Cepham,
 id est Petrum eundem vocatum iri. A que-
 ra quidem quæ de priore: vt ita dicam,
 vocatione vtriusq; à Ioâne exposita sunt,
 hæctenus. Altera autem à Matthæo &
 Marco exposita est his verbis, Iesus cum
 ad Mare Galilææ ambularet, duos fra-
 tres vidit, Simonem qui vocatur Petrus,
 & Andream, qui retia in mare iaciebant,
 eisque iussit, vt se sequerentur. Quod si
 facerent, fore vt ab ipso piscatores homi-
 num fierent. Quod illi ita sibi faciun-
 dum censuerunt, vt statim eum relin-
 quitibus sequerentur. Lucas verò aliquid
 aliud addit, ait enim Christum cum ad
 stagnum Genesaret staret, duas naues ad
 stagnum stantes conspexisse, tum cum
 pesca-

piscatores retia lauarent, eumque in alteram quæ esset Simonis conscendisse, ab eoque contendisse, ut eam paulum à terra reduceret. In ea verò Iesum sedentem docuisse turbas, cum autem finem didicisset, Simon imperasse, ut in altum duceret, & ad capiendos pisces retia laxaret, Petrum vero dixisse, cum præceptorem eum appellasset, se etsi unum cum socijs totam noctem consumsisset, nihilque cepissent, tamen eius iussu ac nomine rete laxaturum: quod cum fecisset, tantam vim captam esse piscium, ut rete rumpere-
 tur. Quæ quidem res (vt alia præteream quæ alio loco commodius exponuntur) Simoni socijsque eius omnibus tantæ fuerat admirationi, ut relictis omnibus eum secuti fuerint. In ijs autem cum fuerat Andreas, Matthei Marique sententia, non est id quidem dubium, quin Lucas eundem sociorum Petri nomine & in ijs qui cum eo erant, intelligat. Atque hæc quidem sunt, quæ de Andrea ab Euangelistis tradita accepimus. Nihil enim de eo in libro qui Acta Apostolorum inscriptus est, traditur, nisi quod vna cum cæteris Apostolis cum CHRISTVS ijs spectantibus in caelum conscendisset, Hierosolymam

reuerterit. Nec verò dubiū est, quin idem
 Euangelium, Christi iussu mundo diuul-
 gauerit atque patefecerit. Quod vbinam
 perfecerit, quoque modo, & quo mortis
 supplicijque genere in cælum ad Christū
 migrauerit, in animo est ea secutus quæ
 ab eius discipulis tradita sunt, exponere.
 Andreas quidem in prouinciarum diui-
 sione ac partitione, Achaiam obtinuit,
 sed in vrbe eius prouincię clarissima quæ
 Patra dicitur, ferè exhortationis legati-
 onisq; munere functus est. Is cum in illa
 prouincia, ea quæ Christianæ religionis
 sunt, traderet ac doceret, angeli monitu
 ac iussu Myrmidonem urbem venit, vt
 Matthæum Apostolum quem effosis ocu-
 lis incolæ in vincula coniectum paucis
 interiectis diebus interficere cogitabant,
 liberaret. Cūq; ad carcerem diuino nutu
 rectā obfistente nemine peruenisset, viso
 beati viri squalore, animaduersis que ocu-
 lis, quorum munere priuatus erat, inge-
 miscens, orauit Christum vt ipse qui cū
 morbos omnes curasset, tum cæcis aspe-
 ctum restituisset, Matthæo seruo suo ocu-
 lorum munus redderet, vt verbum suum
 annunciarer. Vix ille perorauerat, cum
 & carcer terræ motu cōmoueri, magno-
 que fulgore collucere illustrariq; cepit.

& Mat

PERIONIO AVCT. 473

& Matthæo aspectus restitutus est, & illius ac cæterorum qui in eodem carcere erant, vincula soluta sunt. Quæ omnia tantam admirationem omnibus, qui tanto beneficio affectos se viderunt, excitavit, vt magnum Deum esse prædicarent, quem serui sui nunciarent. Tum verò educti omnes è carcere, ad sua quisque se recepit: Matthæus alio commigrasse, Andreas in vrbe aliquandiu commoratus esse dicitur, prædicandi verbi diuini gratia. Quod cum facere constituisset, incolæ ex ijs qui vincti fuerant, re, quæ ab eo acta erat, cognita, comprehensum eum ac vinctum per urbem trahere cœperunt. Iamq; euulsis crinibus cruor è capite defluebat, cum ipse Christum rogare cœpir vt illorum mentem animumq; lumine sancto illustraret, vt & ipsum cognoscerent, & ab illo errore peccatoque quod eis noxæ esset peteret resipiscerent. Metus omnium statim animos occupauit tantus, vt dimisso Apostolo se in illum magnum scelus, imprudentes admisisse faterentur. Itaque rogare eum se, vt & hanc veniam sibi daret & viam salutis ostenderet. Ille erectis (se enim ad eius pedes abiecerant) Christi vitam, mira opera, denique poenam crucis quam ille salutis
omnium

omnium causa subiisset, exposuit. Quod illi ita libenter cupideque audierunt, ut quam primum salutari aqua expiarentur, Cum vero eos satis in Christi fide ac religione confirmatos cerneret, in Achaiam Patras reuersus est. In hac vrbis cum oratione sua multos iam ad Christi fidem traduxisset, Aegeas proconsul (proconsulem enim eum fuisse inuenio) haec comperta, in eam eo consilio venit, ut eos qui CHRISTVM Deum esse credebant, idolis immolare, diuinisque honores tribuere cogeret. Andreas qui Aegeae consilio factoque quam primum obstitendum esse intellexeret, eum adiit, hisque verbis est allocutus. Eum oportere, qui hominum iudex esset, iudicem suum qui in caelis versaretur, cognoscere, cognitum colere, & colendo eum qui verus esset Deus, animum a falsis dijs reuocare. Quae ille verba tam impotenti animo accepit, ut ab eo quareret, essetne ipse Andreas is, qui & deorum templa euerneret, & hominibus superstitionis sectam, quam nuper Romani principes explodi eiisque iussissent, suaderet. Andreas Romanos principes planè cognosse negauit id quod verum esset, Dei filium cum salutis hominum causa in mundum è caelo venisset,

nisset, docuisse idola, quibus diuinitatem tribuerunt, non solum Deos non esse, sed demonia deterrima generi hominum inimica, quae nihil homines docerent, nisi id quo Deus offendatur, offensus, auertatur, auersus, eos non audiat, ob eamque causam ita praecipites illi in omne peccatigenus diaboli quasi imperio in omni vita ruant, ut in eis cum migrant nihil praeter male facta remaneant. Hac ille anilia deliramenta esse praesertim cum Iudaei Iesum quem ille predicaret, eadem docentem, in crucem egissent. Itaque aut haec docere atque eum predicare desineret, aut se cruci suffigendum quam primum intelligeret. Ille in semel suscepto consilio permanens, hoc de supplicij genere respondit, Se si crucis patibulum extimesceret, crucis honorem & gloriam non predicaturum fuisse. Tum sententia in eum lata esse dicitur, Andream novam sectam quae deorum religionem tolleret inuehentem & docentem, in crucem agendum esse. Cum autem ad locum in quo crux fixa erat, supplicij causa duceretur, concursus factus est voce magna clamantium, innocentem eum sine causa atque adeo iniuria damnari. Ille vero cum crucem eminus intueretur, eam salutavit,

HOE-

476 B. ANDREAE VITA:

hortatusque est, ut discipulum eius, qui ei suffixus fuisset, exciperet, eam dedicatam atque consecratam esse Christi corpori, eiusque membris quasi margaritis ornatam, diu eam defatigari ipsum expectando, quemadmodum Christum magistrum expectasset: lætam se ad illam venire, cuius desiderio iam diu teneretur. Itaque orare, ut se exciperet ac magistro redderet: ut per illam ipsum Christus reciperet, qui per eam ipsum redimisset. Cumque vêtum esset ad crucem, primùm Christum oravit, deinde populum hortatus est, ut in ea fide ac religione quam tradidisset, permaneret. In cruce verò biduum vixit, cum interea nullum finem docendi populi fecit. Qua illius doctrina & maxima constantia adductus populus, ad proconsulem adiit, maximaque voce ab eo contendit, ut sibi hominem qui iustè, piè, sanctè vixisset, redderet, neque hominem DEO charum, ac clementem interficeret. Quòd si in proposito permaneret, se effracturum ipsius fores, minitari, eumque interfecturum. Aegæas proconsul populi tumultuantis furori cedendum ratus egreditur, atque unà cum eo ad crucem ut Andream eriperet ac solueret, proficiscitur. Quem ut vidit Andreas, eum rogavit, quã-

obrem

obrem veniret, num in animum induxisset, eis assentiri quæ doceret. Cumque populus eum eo consilio venire diceret, ut illum liberaret, ille Christum orare cepit, ne se ab ipso separari, ac de cruce deponi sineret, se enim vim crucis quam semper optasset, sentire, tempus esse vobis terræ corpus ipsis committeret, ac spiritum quem illi commendaret, acciperet. Itaque in cruce pridie Calendas Decembris spiritum edidit. Eius autem corpus Maximila quædam Deo chara cum aromatibus præclarissimo, tantoque & apostolo & viro dignissimo loco sepeliuit. Eius sacrosanctas reliquias, Lucæ ac Timothei Hieronymus in libro quem in Vigilantium sanctorum eorumque reliquiarum hostem scripsit, à Constantino Imperatore Constantinopolim translatas maxima populi frequentia asserit. Gregorius verò Turonensis sanctus pontifex, scribit in Achaia oppido in quo Andreas Christi nomine mortem, ut dixi, perpeffus est, die illius festo etiam memoria sua manna farinae specie, cum odore miræ suauitatis ex illius tumulo manare solitum, ex eoque oppidanos ita anni insequentis tum vbertatem, tum caritatem & fertilitatem intelligere, ut si magna copia

pia redundet, vbertatem, si exigua, fe-
 rilitatem significari sciunt: oleum q̄ scri-
 bit quod interdum vsque ad medium tem-
 plū fluxerit, profuisse tum ægris, siue in
 potione adhiberetur, siue eo plagæ vel
 memb. a morbis affecta inūgeretur. Idem
 miraculum exponit, quod prætermittend-
 dum non censui. Valet enim ad Christi,
 & Apostoli eius laudem & gloriam Clo-
 domere Francorum rege interfecto, cum
 exercitus collectis viribus Burgundiam
 vastaret, templum quoddam in quo be-
 ati Andrea & Saturnini reliquiæ condite
 erant, ita iam incensum erat, vtigna
 exusta caderent. Loci autem incolæ non
 tam rerum suarum quam harum reliquia-
 rum amissione permouebantur vt mise-
 ros se esse clamarent, quibus tantorum
 sanctorum præsidio carendum esset, quod
 si contingeret, nullam iam sibi salutis
 spem reliquam fore iudicabant. His ita
 conquerentibus & acerbè ferentibus, Tu-
 ro quidam præsto fuisse dicitur, qui cum
 horum lachrymis ductus, tum sanctorū
 virtutem sentiens, non minus fide, quam
 armis protectus se in medias flammās im-
 misit, arreptasque à sancto altari reliqui-
 as saluus & incolumis foras extulit. Sed
 continuo ita constrictus hæsit, vt se ante

mo ue re

inouere non posset. Itaq; se indignum rã-
tus qui reliquias ferret, puellam quæ sa-
era pra da se non contaminasset, delegit,
eiusq;uæ ceruici reliquias alligauit.

D. IACOBI APOSTO.
LI, IOANNIS APOSTO.

LI FRATRIS VITA, IOA-
chimo Perionio Bened. ctino

Cormæriaceno au-
ctore.

IA COBVS Zebedæi filius, Ioannis
autem Apostoli & Euangelistæ frater,
a CHRISTO hoc ordine, vt Matthæ-
us scribit, discipulus delectus est. Cum
Petrus & Andreas eius frater in naui es-
sent, retiaq; in aquam capiendis pisci-
bus demitterent, Christus illis in discipli-
nam vocatis, longius progressus, Iacobum
de quo dicimus, & Ioannem in naui
animaduertit vnâ cum Zebedæo pa-
tre retia reficientes, quos cum moneret,
vt se sequerentur, illi sine mora relicto
patre abiectisq; retibus eum secuti sunt,
quod de disciplina ratione intelligen-
dum est: Neq; enim Christus quenquã ex
discipu-